

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd błędnie uznał, że Parlament spełnił swój obowiązek przedstawienia właściwego uzasadnienia w zakresie żądania zwrotu kwoty 345 289,00 GBP w ust. 24 i 25 zaskarżonej decyzji. Wnoszący odwołanie nie dowiedział się ani na postawie ust. 24 i 25 zaskarżonej decyzji, ani z innego źródła o powodach, dla których nakazano mu zwrot tych kwot, co pozwoliłoby mu na zakwestionowanie ważności tego uzasadnienia przed Sądem i Trybunałem lub umożliwiłoby Sądowi i Trybunałowi zbadanie tych powodów we właściwy sposób.

Po drugie, Sąd błędnie uznał, że Parlament w sposób uzasadniony domagał się zwrotu kwoty 345 289,00 GBP na tej podstawie, iż została ona wypłacona „nienależnie” według art. 14 przepisów KDP, gdyż:

- a) Parlament Europejski nie wyjaśnił w żadnym miejscu zaskarżonej decyzji powodów, dla których uznał, że liczne dokumenty przedstawione przez wnoszącego odwołanie nie dowiodły, iż pozycje wyszczególnione w ust. 25 zostały użyte zgodnie z przepisami dotyczącymi zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego („przepisami KDP”), ani względów, dla których Parlament uznał, że zażądano ich niesłusznie według art. 14 przepisów KDP lub że zostały one nieprawidłowo użyte lub użyte do niewłaściwego celu.
- b) W rzeczywistości wnoszący odwołanie wyjaśnił każdą pozycję wyszczególnioną w ust. 25 zaskarżonej decyzji i wyjaśnił także, że każda pozycja została wydatkowana w całości i dokładnie w tym celu, by pokryć tylko wydatki wynikające z zatrudnienia i zaangażowania MP Holdings jako usługodawcy. Wnoszący odwołanie przedstawił dokumenty o znacznej objętości w celu wykazania, że świadczenia wypłacone MP Holdings zostały rzeczywiście użyte na cele określone w art. 14. Przystawiony przez niego materiał w znacznym stopniu wykraczał poza dokumenty, które miał obowiązek przechowywać i przedstawić w odnośnym czasie, co w szczególności dotyczy dokumentów odnoszących się do sprawowania przez wnoszącego odwołanie jego pierwszego mandatu. Ten materiał dowodowy wykazał, że wszystkie wydatki poniesione zostały w całości i wyłącznie na zapewnienie wnoszącemu odwołanie parlamentarnych usług asystenckich. Parlament dążył do narzucenia na wnoszącego odwołanie bardzo uciążliwych wymagań związanych z przedstawieniem dokumentacji służącej uzasadnieniu wszystkich poszczególnych kosztów sięgających aż 1999 r. Nie były to wymagania istniejące w czasie, gdy wydatki te były ponoszone, i nigdy faktycznie nie były one w ogóle warunkami wstępnymi zwrotu na podstawie art. 14 przepisów KDP.

Po trzecie, Sąd błędnie ustalił, że niedopuszczalne powoływanie się na rzekomy „konflikt interesów” nie powinno być skutkować stwierdzeniem nieważności decyzji w całości. Sąd prawidłowo uznał, że Parlament nie mógł powołać się na rzekomy konflikt interesów w celu uzasadnienia żądania zwrotu parlamentarnej diety asystenckiej. Ponieważ Parlament wyraźnie

i zasadniczo powołał się na ten powód w celu uzasadnienia całej zaskarżonej decyzji, ustalenie to powinno było skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-281/11)

(2011/C 252/29)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że w związku z brakiem lub nieprawidłową transpozycją przepisów art. 2 lit. a), b), d), e) oraz f), art. 3, ust. 3, art. 4 ust. 3, art. 6, art. 7, art. 8, art. 9 ust. 1 i ust. 2 lit. a), art. 10 ust. 3 — 4, art. 18 ust. 1 akapit drugi, ust. 3 — 4 jak też Załącznika V, część A, tiret czwarte, część B tiret pierwsze oraz część C tiret pierwsze dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/41/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej, że ta nieprawidłowo transponowała do polskiego ustawodawstwa definicje „mikroorganizmu”, „mikroorganizmu zmodyfikowanego genetycznie”, „awarii” i „użytkownika” zawarte odpowiednio w art. 2 lit. a), art. 2 lit. b), art. 2 lit. d), oraz w art. 2 lit. e) dyrektywy 2009/41/WE. Zdaniem Komisji, naruszenie stanowi również fakt, że polskie ustawodawstwo nie zawiera definicji „powiadomienia”, która to definicja figuruje w art. 2 lit. f) tej samej dyrektywy.

Komisja utrzymuje ponadto, że art. 3 ust. 3, art. 6, 7, 8, art. 9 ust. 1 i ust. 2 lit. a) i art. 18 ust. 1 akapit drugi, ust. 3 i 4 dyrektywy oraz przepisy załącznika V część B tiret pierwsze oraz część C tiret pierwsze dyrektywy 2009/41/WE nie zostały przeniesione do polskiego ustawodawstwa.

Według Komisji, transpozycja art. 4 ust. 3 dyrektywy 2009/41/WE jest niewłaściwa, ponieważ, zgodnie z polskim prawem, klasa pierwsza obejmuje jedynie działania niepowodujące ryzyka, podczas gdy dyrektywa obejmuje również działania o znikomym ryzyku.

Komisja zarzuca również Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłowe wdrożenie art. 10 ust. 3 dyrektywy 2009/41/WE poprzez ograniczenie możliwości określenia dodatkowych warunków przeprowadzenia zamkniętego użycia organizmów zmodyfikowanych genetycznie jedynie do sytuacji, kiedy przemawia za tym konieczność ochrony zdrowia ludzi lub środowiska, podczas gdy art. 10 ust. 3 dyrektywy 2009/41/WE nie zawiera takiego ograniczenia.

Ponadto, według Komisji, 10 ust. 4 dyrektywy 2009/41 został nieprawidłowo transponowany do ustawodawstwa krajowego, gdyż wprowadza on trzydziestodniowy termin, którego nie przewiduje dyrektywa.

Wreszcie, Komisja twierdzi, że władze polskie transponowały w sposób niepełny Załącznik V, część A tiret czwarte dyrektywy 2009/41.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawach połączonych T-443/08 i T-455/08 Freistaat Sachsen i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 8 czerwca 2011 r. przez Mitteldeutsche Flughafen AG, Flughafen Leipzig/Halle GmbH

(Sprawa C-288/11 P)

(2011/C 252/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mitteldeutsche Flughafen AG, Flughafen Leipzig/Halle GmbH (przedstawiciele: adwokaci M. Núñez-Müller i J. Dammann)

Inne strony postępowania: Freistaat Sachsen, Land Sachsen-Anhalt, Republika Federalna Niemiec, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Verkehrsflughäfen e.V. (ADV), Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie pkt 4 sentencji zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym skarga w sprawie T-455/08 została oddalona w pozostałym zakresie, i uchylenie związanego z tym rozstrzygnięcia o kosztach w pkt 6.
- Ostateczne rozstrzygnięcie sprawy i uwzględnienie skargi w sprawie T-455/08 również w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której Komisja Europejska stwierdza, że zatwierdzony przez Niemcy wkład kapitałowy na budowę nowego południowego pasa startowego i związanej z nim infrastruktury lotniskowej portu lotniczego Leipzig/Halle stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (dawny art. 87 ust. 1 WE).

- Obciążenie Komisji Europejskiej zarówno kosztami postępowania odwoławczego, jak i — w uzupełnieniu pkt 7 sentencji zaskarżonego wyroku — kosztami postępowania w pierwszej instancji w sprawie T-455/08.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest wyrok Sądu, którym oddalona została w części skarga wnoszących odwołanie o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji 2008/948/WE z dnia 23 lipca 2008 r. w sprawie środków przyjętych przez Niemcy na rzecz firmy DHL i portu lotniczego Lipsk/Halle.

Przedmiot odwołania jest ograniczony. W odwołaniu nie jest kwestionowany pkt 3 sentencji wyroku, w którym Sąd stwierdził nieważność części art. 1 zaskarżonej decyzji, a jedynie pkt 4, w którym Sąd oddalił skargę „w pozostałym zakresie”. Zaskarżeniu nie podlega tym samym również udzielone w art. 1 in fine zaskarżonej decyzji zezwolenie na podstawie art. 107 ust. 3 TFUE; zaskarżone zostaje natomiast jedynie zakwalifikowanie spornego dofinansowania jako pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Wnoszący odwołanie opierają je na następujących zarzutach:

Zaskarżony wyrok narusza art. 107 ust. 1 TFUE. Wbrew stanowisku Sądu Flughafen Leipzig/Halle GmbH nie stanowi w kontekście spornych działań infrastrukturalnych i ich finansowania przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Tworzenie infrastruktury regionalnych portów lotniczych nie stanowi działalności gospodarczej. W konsekwencji przepisy dotyczące pomocy państwa nie mają zastosowania do niniejszego przypadku.

Zaskarżony wyrok narusza ponadto zasadę niedziałania prawa wstecz, zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W zaskarżonej decyzji Komisja zastosowała wydany w dniu 9 grudnia 2005 r. komunikat w sprawie wytycznych wspólnotowych dotyczących finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych z mocą wsteczną do działań infrastrukturalnych zatwierdzonych już w dniu 4 listopada 2011 r. Sąd neguje to zastosowanie z mocą wsteczną tak zwanych wytycznych z 2005 r. i utrzymuje tym samym sprzeczną i nieprawidłową materialnie sytuację prawną wytworzoną przez Komisję z naruszeniem wspomnianych wyżej zasad. Sąd nie uwzględnił ponadto obowiązujących nadal tzw. wytycznych dla sektora lotniczego z 1994 r., zgodnie z którymi finansowanie przez państwo infrastruktury portów lotniczych uznawane jest za narzędzie polityki ogólnej i dlatego nie podlega kontroli w zakresie pomocy państwa.

Zaskarżony wyrok narusza również art. 1 lit. b) ppkt (v) względnie art. 17 i 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 WE (!), gdyż Sąd nie zastosował do wkładu kapitałowego z dnia 4 listopada 2004 r. zakwalifikowanego przezeń jako pomoc przepisów tego rozporządzenia dotyczących istniejącej pomocy.